

РАН БОСИЛЕК
КУМА ЛИСА И ОВЧАРКО

chitanka.info

Разболяла се Лисанка.

— Какво ти е, Кума Лиске? — попитал я млад овчарко.

— Болно ми е, млад овчарко. Девет дена не съм яла.

— Ще ти мине, Кума Лиске. На ти млечице. Хапни си!

Хапнала си Кума Лиска. Дигнала се от постеля.

Не минало дълго време, дотърчала при овчарка и му рекла:

— Жив да си ми, млад овчарко! Умряла бях, съживи ме. И аз искам да си върна. Царски зет ще те направя!

— Луда ли си мари, Лиске! Де се чуло и видяло — овчар царски зет да стане!

— Ще се види, ще се чуе! — отговорила Лисанка. — Трябва само да ме слушаш. Сега искам да намериш една сребърна парица.

Бръкнал в джеба си овчарко. Сребърна пара извадил.

— На ти сребърна парица! — рекъл той на Кума Лиса. — Па да видим що ще стане!

Взела Лисанка парата и беж — в царювите двори. Пуснали я чак при царя.

— Царю — рекла Кума Лиса, — дай ми царската мерилка. Моят господар я иска — среброто си да премери.

Дал ѝ царят царска крина. Взела крината Лисанка. Отнесла я сред гората. И там в царската мерилка тя залостила парата.

На сутринта рано-рано тя пристигнала в двореца. Връща царската мерилка. Предала я, дето трябва, и тръгнала да си ходи.

— Кума Лиске, Кума Лиске! — рекли царските пазачи. — Твоят господар забравил в крината една парица.

— Нищо, нищо, царски хора! Не си струва да се връщам. У нас пари с чували!

Чул я царят и си рекъл: „Богат ще е господарят!“

Върнала се Кума Лиса. Тича право при овчаря.

— Жив бъди ми, млад овчарко! Всичко на добре отива. Сега жълтица ми трябва. Виж отде ще ми намериш!

Продад овчарко овненце. Дал на Лисана жълтица.

Тя припнала пак при Царя.

— Царю — рекла, — много здраве от моя стопанин Слави. Моли пак да му послужиш. Царската мерилка иска — златото си да премери.

Дал ѝ царят царска крина.

На сутринта тя я връща. Тръгнала пак да си ходи.

— Кума Лиске, Кума Лиске! — рекли царските пазачи. — Твоят господар забравил в крината една жълтица.

— Нищо, нищо, царски хора! Не си струва да се връщам. У нас жълтици с кошове.

Чул я царят и си рекъл: „Тоя господар ме смая. По-богат ще е от мене.“

Минали се два-три дена. Пак пристигнала Лисанка.

— Що те носи, Кума Лиске? — попитал усмихнат Царят.

— Царю, нося много здраве от моя стопанин Слави. Той реши да се ожени. Прати ме да те попитам зет искаш ли да ти стане.

Мислил, мислил, мислил Царят. Най-подире отговорил:

— На твоя стопанин Слави предай от мен много здраве. Кажу ми да дойде тука. Ще се видим по-отблизо и сватбата ще направим.

Припнала Кума Лисанка. Дотърчала при овчаря.

— Всичко на добре отива! Жив да си ми, млад овчарко! Съгласи се вече царят. Ще ти даде дъщеря си. Там сватбата ще направим.

— Ами дрехи?

— Ти за дрехи недей мисли — рекла Лиса. — Ще ме чакаш сред гората. Аз ще доведа сватбари и ще намеря премяна.

— Нали ще видят какъв съм?

— Остави това на мене. Зная какво да им кажа...

Още на сутринта рано тръгват Лиса и овчарко. Като стигнали в гората, Лиса рекла:

— Чакай тука!

И припнала към двореца. Стигнала. При царя влязла. Поклонила се и рекла:

— Ох, царю, отде да почна! Душица ми не остана! Разбойници ни обраха. Що носехме, всичко взеха! Съблякоха господаря. Той сега в гората чака, облечен в овчарски дрехи.

— Как тъй може! — викнал царят. — Скоро дрехи занесете! Скоро зетя ми срещнете!

Тръгват отбор царедворци. Срещат овчаря в гората. Облекли му царски дрехи и завели го при Царя.

— Гледай, дъще — рекъл царят. — Харесваш ли тоя момък?

— Как не, татко! Той е млад и такъв хубав!

Скоро младите венчали. Гощавки богати дали. Три дни яли, три дни пили. На четвъртия решили: царят и всичките гости да изпратят

чак до вкъщи младоженците честити.

Тръгват царски колесници. Пред тях хуква Кума Лиса. Вижда дружина косачи и поръка им поръчва:

— Ще мине оттука царят. Ще попита на кого са тез ливади. Вий кажете: „На княз Слави!“

Минал Царят и попитал:

— На кого са тез ливади?

— На княз Слави! На княз Слави!

А Лисанка напред тича. При жетвари се запира.

— Ей, жетвари! — рекла Лиса. — След мене пристига царят. Ще попита тези ниви на кого са. Вий кажете: „На княз Слави!“

Минал Царят. Попитал ги:

— Тези ниви на кого са?

— На княз Слави! На княз Слави!

А Лисана през туй време среща в гората дървари.

— Ей, дървари! — рекла Лиса. — Отдолу пристига царят. Ще попита тези гори на кого са. Вий кажете: „На княз Слави!“

Минал царят. Попитал ги:

— Тези гори на кого са?

— На княз Слави! На княз Слави! — викнали из едно всички.

Царят рекъл на жена си:

— Случихме със зет, царице. Виж какъв е млад и хубав! Земя има цяло царство!

А Лисана дотърчала пред двореца на зла ламя.

— Чук-чук! Ламке, отвори ми!

— Какво има, Кума Лисо?

— Отвори ми да се скрия! И ти бягай, дете можеш! Страшна войска иде тука! Царят я самичък води. Иде сам да те погуби. Хората му си ядяла!

— Къде, Лиске, да се скрия?

— Скрый се в кладенеца скоро! Аз с листак ще те покрия.

Тозчас ламята се скрила. Лиса гостите посреща:

— Добре дошли, скъпи гости! Заповядайте в двореца! Но тук стар обичай има. Който дойде, трябва камък в тоя кладенец да хвърли.

Всеки гост по камък хвърлил. Кладенецът се напълнил. Ламята там си умряла.

А гостите влезли вътре. Чудили се, маяли се на богатите палати.

Лиса им гощавка дала. С царски гозби ги гостила. Три дни яли, три дни пили. На младите пожелали да живеят дълго време, да са весели и здрави.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.